

A
Júlia legszebb
története
Világszerte Nr. 1

Brenda Harlen
Pletykarovat

Lynne Graham
Társasági pletyka

Christine Rimmer
Világgá kürtölt vallomás

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Brenda Harlen, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: The Prince's Second Chance (Harlequin, Silhouette Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* E. Fejes Júlia

© Lynne Graham, 2002 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: The Contaxis Baby (Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• *Magyarra fordította:* Hanny Norbert

© Harlequin Books S.A., 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: The Reluctant Cinderella (Harlequin, Silhouette Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• *Magyarra fordította:* Bosnyák Edit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 35. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

e-ISBN 978-963-540-466-7

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Brenda Harlen
Pletykarovat

1. FEJEZET

– Ráérsz egy pillanatra?

Amikor Cameron Leandres felnézett az íróasztalától, unokatestvérét, Rowan Santiagót, Tesoro del Mar régens hercegeét látta meg az irodája ajtajában. Ez nem volt mindennapi esemény.

– Természetesen. – Cameron el sem tudta képzelni, hogy bármi más választ is adhatna országa uralkodójának. – De sajnos nincs sok időm, hamarosan lesz egy megbeszélésem Ardena kereskedelmi miniszterével.

– Azt a megbeszélést... elhalasztották.

Cameron értetlenül ráncolta a homlokát.

– Nekem ezt senki sem mondta.

– Épp az imént beszéltem telefonon Benedicto Romeronnal.

Vagyis magával Ardena királyával, gondolta Cameron csodálkozva, és néma aggodalommal várta a folytatást.

– Dühös a ma reggeli lapban megjelent cikk miatt, és azzal fenyegetőzik, hogy nem újítja meg velünk a kereskedelmi egyezményt – mondta Rowan, miközben Cameron íróasztalára dobta az újságot.

A *La Noticia* című lap társasági rovatának szalagcíme és a fénykép magára vonta a férfi figyelmét.

– Cameron herceg újabb hódításra készül?

Ez nyilvánvalóan egy néhány nappal korábban megjelent szalagcím kigúnyolása volt: „Cameron herceg új feladatokat kap eddigi hatáskörén felül?” A cikkben bejelentették, hogy őt nevezik ki kereskedelmi miniszternek. Azt, hogy ez az írás mit állít, Cameron inkább nem is akarta tudni, mégis ösztönösen átfutotta a rövid bekezdést. „Új politikai kötelezettségei nyilvánvalóan nem korlátozzák a herceg aktivitását a társasági életben. Tegnap este a Sapphire Klubban látták, ahol merész táncot lejtett a parketten, és Ardena király legifjabb lányával flörtölt.”

Cameron dühösen szorította össze a száját, nehogy hangos káromkodásba törjön ki.

– Nem tudtam, hogy a király lánya. Abban a klubban meglehetősen gyatra a világítás – védekezett, bár tudta, hogy mentegetőzése nem fog rajta segíteni.

– A király lánya tizenhét éves.

Cameron a tenyerébe hajtotta a fejét, és most már nem tudta visszafojtani a szitkozódást.

– Lefeküdtél vele? – szegezte neki a kérdést Rowan.

– Nem! – Talán nem kellett volna, hogy ennyire feldühítse ez a feltételezés, ő azonban nagyon megdöbbsent.

Bár nem tűnt fel neki, hogy a fiatal hölgy még kiskorú, az természetesen világos volt számára, hogy egy komolyabb flörthöz túl fiatal még. El kell ismernie, hogy nem mindig sikerül okosan kiválasztania a barátnőit, de már harminchat éves, és egy vonzó test vagy egy hívogató mosoly már nem tudja olyan könnyen elcsábítani.

– Allegra de Havilanddal voltam – mondta. Az elmúlt hat hónapban Allegra volt a leggyakoribb, ha nem is az egyetlen kísérője. – Ez a lány egyébként csak annyit mondott, hogy Leticia a neve, és azalatt lépett oda hozzám a táncparketten, miközben Allegra kiment, hogy felfrissítse magát. Két percig sem tartott, amíg táncoltunk, akkor Allegra visszajött és együtt távoztunk. Sajnálom, ha gondot okoztam.

– Nem szabad elfelejtened, hogy a királyi ház és a kormány tagjaként a média folyamatosan rajtad tartja a szemét – bólintott Rowan.

– Kívánod, hogy visszalépjek?

– Nem. Te nagy nyereség vagy a kormány számára.

Cameron fellelegzett.

– Már beszéltem a lappal – folytatta Rowan. – Nem értettem ugyanis, hogy Alex miért engedett át egy ilyen szalagcímet anélkül, hogy legalább figyelmeztetett volna bennünket előtte, de aztán kiderült, hogy neki nincs is köze a cikkhez.

Alex Girard a helyi újság pletykarovatának újságírója volt, és korrekt tudósításai okán rendszeres meghívást kapott a palotába, és exkluzív történeteket írhatott a királyi családról. Cameron csak most jött rá, mennyire nem vall Alexre a kormány tagja elleni támadás.

– Néhány hétre külföldre utazott, és ezalatt egy másik újságíró, bizonyos Gabriella Vasquez vette át a társasági rovatot.

Cameronnak ezt tudnia kellett volna. Gabriella meg ő valamikor egészen közel álltak egymáshoz. Még mielőtt a „Kedves Gabby!” rovat létrejött volna, amit a nő arra használ, hogy őt rossz színben tüntesse fel.

Gabriella nem lepődött meg különösebben azon, hogy főnöke irodájába rendelték, mégis támadt egy kis lelki furdalása, amikor meglátta, hogy Allison Jenkins a homlokát ráncolja, mint amikor fejfájás kínozza.

– Hívattál?

– Gondolom, tudod, miért – állt fel a nő.

– Mivel ezen a héten semmi eget rengető nem jelent meg a rovatomban, feltételezem, hogy az „Alex városi sétái”-ról van szó.

– Akkor talán azt is megtippelheted, hány telefont és e-mailt kaptam miatta!

Gabriella saját számítógépe is lefagyott a beérkező levéltömegtől, de őt ez nem érdekelte. Mindenki tisztában volt vele, hogy az újságkiadás válságban van, ezért minden botrány jól jön, ami emeli a példányszámot.

– Ugyan, tedd túl magad rajta! – javasolta neki Gabriella lazán. – Hiszen ezért kapod a busás fizetést.

Alli megcsóválta a fejét.

– Te még csak nem is sajnálsz!

– Miért kellene? Nem írtam semmi valótlan.

– Lehet, hogy ezzel nemzetközi botrányt idéztél elő – intette a főnöke.

– Nem én táncoltam szorosán összesimulva Ardena királyának kiskorú lányával – jegyezte meg Gabriella csípősen.

– Nincs rá bizonyíték, hogy több is történt volna.

– Én ilyet nem is állítottam.

– Tényleg nem – ismerte el Allison. – De a cikked olyasmit sugall, mintha a herceg szűzlányokat csábítana el.

– A királyi családról szóló szalagcímek emelik az eladott példányszámot – mondta Gabriella kitérően.

– Mi pedig nagy súlyt fektetünk arra, hogy jó kapcsolatot ápoljunk a palotával.

– Te tényleg azt hiszed, hogy volt valaki is, aki észrevette azt a cikket?

– Nem hiszem, hanem tudom. Ugyanis maga Rowan herceg is felhívott.

– A régens felhívott téged? – döbbsent meg Gabriella.

– És nem volt valami jó hangulatban.

– Ez esetben bocsánatot kérek, amiért ilyen kellemetlen helyzetbe hoztalak, de a cikkemért nem kérek elnézést. Cameron herceg a hatalmával visszaélve fiatal nőket csábít az ágyába. Márpedig az ártatlan lányokat figyelmeztetni kell.

– Akkor a saját nevedben tegyél közzé egy nyilatkozatot, de a lapot ne használd fel olyasmire, ami az én szememben személyes bosszúhadjáratnak tűnik.

– Csak a munkámat végeztem.

– Ezt magyarázd majd a jogi osztálynak, ha rágalmazásért perbe fognak bennünket.

– De ez nem rágalmazás, hanem az igazság – makacskodott Gabriella.

– Az igazság gyakran nézőpont kérdése, nem igaz, Miss Vasquez?

Gabriella még annyi év után is rögtön felismerte a hangot. Ezt a gyengéd, csábító hangszínt soha nem lesz képes kitörölni az agyából. Visszafojtott lélegzettel fordult az ajtó felé.

Cameron...

– Na, ez egyre jobb lesz – mondta Alli, igaz, csak félhangosan, nehogy a herceg meghallja.

Gabriella egyszerűen képtelen volt levenni a szemét az ajtófélfának támaszkodó férfiről. A szíve a látványtól vadul verni kezdett, és miközben elhatározta, hogy hűvös marad, a lába remegett.

A herceg nem sokat változott. A haja még mindig sűrű volt és sötét, aranybarna szeme, fekete szempillája és kecses ívű szemöldöke is ugyanolyan volt, mint ahogyan Gabriella emlékezetében élt. Csupán tökéletes formájú, csókra csábító ajkát szorította össze keskeny vonallá, egyetlen jeleként rosszkedvének. Az antracitszürke öltönyhöz és a hófehér inghez, mely kiemelte napbarnított bőrét, fekete- és ezüstmintás nyakkendőt viselt. Válla ugyanolyan széles, alakja ugyanolyan karcsú, mégis erőteljes volt, mint régen. Most is éppen olyan pimaszul szexi volt, és ugyanolyan jól nézett ki, mint akkoriban, és Gabriellának tulajdonképpen kezdettől fogva nem volt a legcsekélyebb esélye sem.

– Beszélhetnénk négy szemközt az irodádban? – kérdezte Cameron könnyedén, ami éles ellentétben állt a barna szeméből áradó dühvel.

– Nekem nincs saját irodám – emelte fel ösztönösen az állát a nő. – Nem mindenkinek hullik jól fizetett állás az ölébe.

– Használhatjátok az én irodámat – vetette közbe Alli gyorsan, majd az ajtóhoz lépett. – Nekem amúgy is értekezletre kell mennem.

– Köszönöm! – hajtotta meg a fejét kissé Cameron.

Gabriellának azonban esze ágában sem volt köszönetet mondani a főnöknőjének. A legkevésbé sem volt hálás a lehetőségért, hogy Allison apró irodájában lehet összezárva egy olyan férfival, akinek jelenléte mindig is felkavarta. De kihúzta a vállát, és az emlékezetébe idézte, hogy nem tizenhét éves már, majd dacosan szembenézett a férfival.

Az elmúlt tizenhat évben, ami a Gabriella Vasquezzel folytatott rövidke kapcsolata óta eltelt, Cameron képtelen volt elfelejteni a nőt. Bár sok apró részlet már feledésbe merült, most hirtelen hatalmas erővel zúdult rá minden, és képtelen volt megőrizni a higgadtságát.

Akkoriban a lány haja egyetlen hatalmas vad sörény volt, mely majdnem a csípőjéig ért. Izgalmas, a napfényben itt-ott megcsillanó, sötétbarna fürtjei most a vállára hullottak és keretbe foglalták tökéletes arcát, aranyszínű bőrét, csokoládébarna szemét, szurokfekete, hosszú pilláit, lágy, telt ajkát.

Cameron tekintete lassan a nő telt mellére siklott, majd még lejjebb. Szabályosan bizseregtek az ujjai, hogy kényeztetni kezdje az ismerős testet, ahogyan annyi éve tette, és kénytelen volt erősen visszafogni magát, nehogy kísértésbe essen, és a karjába kapja a nőt.

Lenyűgöző külsejénél is jobban vonzotta Gabriella szenvedélye és bátorsága, mert a nő még akkor sem adta fel soha, ha tudta, hogy nincs semmi esélye.

– Tizenhat év túl hosszú idő ahhoz, hogy az ember haragot tartson, nem gondolod? – kérdezte tőle.

– De igen – vetette oda Gabriella könnyedén. – Biztosan nehezen hiszed el, de ez a cikk nem rólad szól.

A férfi csak hitetlenkedve hümmögött.

– A lap „Városi séták” című rovata hírességekről és a róluk szóló pletykákról ír. Mikor megláttalak Leticia hercegnővel a klubban, rögtön tudtam, hogy a két királyi ház közt kibontakozó új románc remek szalagcímnek ígérkezik.

– Tehát csupán az volt a cél, hogy minél több újságot eladjatok?

– Végére is ez a dolgom – mondta a nő barátságosan.

– És vajon miért nem hiszek neked?

Gabriella csak megvonta a vállát.

– Tizenkét éve válaszolgotom meg a *La Noticia* lelki levelesládájába érkező írásokat, ezt a

rovatvezetőm is meg tudta volna erősíteni.

A herceg alig észrevehetően elmosolyodott

– Nem gondolod, hogy akár ki is rúgathatnálak? – kérdezte halkán.

Gabriella nem mutatta ki dühét, és a válasza is higgadtnak hatott:

– Sőt, biztos vagyok benne, hogy megteheted, de akkor kénytelen lennék eljárást indítani a jogtalan felmondás miatt. Túl sok felhajtás lenne egy ilyen kis cikkecske miatt.

– Ez a kis cikkecske minden bizonnyal oda vezet, hogy Ardena királya felmond egy hosszú évek óta fennálló gazdasági egyezményt.

– Az igazán sajnálatos lenne, de aligha az én hibám.

– Te arra célozgattál, hogy elcsábítottam a lányát.

– És? Megtetted? – kérdezte a nő, majd azonnal védekezően fel is emelte a kezét. – Bocsánat, felejtsd el a kérdést! Nem akarom tudni, és nem is tartozik rám.

A férfi mérgesen szorította össze a száját, de mielőtt még bármit is mondhatott volna, megszólalt egy mobiltelefon.

– Pillanat! – Gabriella elfordult, és a kezében tartott készülék kijelzőjére pillantott. – Sierra? – szólt bele a telefonba homlokráncolva.

Bár Cameron nem hallotta, mit mondott a hívó fél, de jó hír biztosan nem lehetett, mivel Gabriella hirtelen elsápadt. Haragudott a nőre, akinek elutasító viselkedése idegesítette, és dühös volt rá a cikke miatt is. De akkor miért zavarta ilyen nyilvánvalóan az arcára kiülő rémült kifejezés?

Gabriella keze kissé remegett, amikor befejezte a beszélgetést. A hívás felzaklatta, de amikor tekintetét ismét a férfira emelte, úgy tűnt, teljesen összeszedte magát.

– Bármilyen izgalmas volt is a beszélgetésünk, nekem most mennem kell – mondta szenvtelenül.

– De még nem végeztünk egymással, Gabriella!

A nő pimaszul felszegte az állát, ami dühítette a herceget.

– Ha vannak még gondjaid a munkámmal, legjobb lesz, ha a főnöknőmmel beszéled meg.

Mivel mást nem tehetett, Cameron elengedte maga mellett a nőt, és hagyta, hogy az ajtóhoz menjen. Igyekezett úrrá lenni csalódottságán.

Azért felvetődött benne a kérdés: miért foglalkozik vele a cikkeiben oly gyakran Gabriella? És most miért írt egy olyat, amellyel garantálta felhívja magára a figyelmet?

A férfi fülében még visszhangzottak a nő szavai, és azon töprengett, vajon nem volt-e ez több is annál. De talán csak azt akarta hinni, hogy Gabriella nem felejtette el őt, mivel ő is képtelen volt kiverni őt a fejéből. A lány annak idején naiv volt, és tapasztalatlan, egyáltalán nem az ő esete. De volt valami az ártatlanságában, ami megérintette: romlatlansága és bája a hatalmába kerítette.

Gabriella mindenesetre nem volt hasonlóképpen elragadtatva őtőle. A legtöbb nő azért akart vele lenni, mert imponált neki, hogy egy herceg a szeretője. Gabriellát azonban ez egyáltalán nem érdekelt. Kezdetől fogva távolságtartó volt vele, pedig a férfi igencsak célratörően viselkedett vele is, akárcsak minden nővel, aki az útjába akadt. És ez a tulajdonsága mit sem változott az elmúlt tizenhat évben.

Nem, Gabriella, mi még távolról sem végeztünk egymással, gondolta az ajtó felé indulva.

Gabriella még akkor is reszketett, amikor kilépett az utcára. Tudta, hogy ezt nem csupán Sierra telefonhívása okozta. Minden anya megrémülne, ha megtudná, hogy a gyermeke kórházban fekszik, de miután meghallotta a kislánya hangját, kissé megnyugodott. Így hát beült a kocsijába, és normális tempóban a kórházhoz hajtott.

Útközben igyekezett nem gondolni Cameronra, de hiába. A tizenhat éve őrzött titok most szinte agyonnyomta.

Akkoriban rövid ideig a férfi úgy tekintett rá, mintha ő lenne számára a legfontosabb a világon, de aztán Gabriellának csalódnia kellett. Azt hitte, a herceg tényleg belészeretett. Igaz, nem ő volt az első, aki beleesett ebbe a hibába, és minden bizonnyal nem is az utolsó. Csakhogy ez a gondolat a legkisebb mértékben sem enyhítette az ő fájalmát.

De mindez nagyon régen történt, és Gabriella már túltette magát rajta. Bár a szíve nagyot dobbant, amikor az előbb meglátta a férfit Allison irodájának ajtajában.

Éppen leállította kocsiját a kórház parkolójában, amikor sms-t kapott. Gabriella a telefon kijelzőjére pillantott.

Hol vagy? Még mindig a herceggel? Igencsak izzott körülöttetek a levegő!

Gabriella elfojtott egy nagy sóhajt. Allitól nem fog egykönnyen megszabadulni. Mivel egyszerűbb volt úgy hazudni neki, hogy nem állt vele szemtől szemben, gyorsan válaszolt az sms-re: *Sierra balesetet szenvedett. A kórházban vagyok, majd hívlak.* Aztán zsebre dugta a mobilját, és besietett a kórházba.

– Sierra Vasquez keresem – szólította meg az egyik nővért.

– Az első szoba jobbra.

A lány elesettnek és sápadtnak tűnt a keskeny kórházi ágyon. A bal karját borító rikitóan sárga gipszkötés élesen elütött a világoszöld ágyneműtől. Gabriella felgyorsította a lépteit, a zajra Sierra kinyitotta a szemét.

– Szia, anyu!

– Szia! – simított ki Gabriella egy sötét tincset lánya homlokából, majd megpuszilta őt. – Azt mondtad, nem sérültél meg!

– Nem akartam, hogy kiborulj.

– Úgy nézek én ki, mint aki ki van borulva?

Sierra bágyadtan elnevette magát.

– Én tudom, mikor vagy kiborulva, még ha másoknak ez nem is tűnik fel.

– Egy anyának joga van aggódni a gyerekéért. – Gabriella az ágy mellé húzott egy széket, és leült. – Jenna hogy van?

– Egy karcolás sincs rajta, az anyukája már haza is vitte.

– Szóval, mi történt? – fogta meg a lánya kezét.

– Egy macska szaladt át az úttesten. Jenna ki akarta kerülni, és nekiment egy lámpaoszlopnak.

– Nem is tudtam, hogy Jennának van jogosítványa. És a szülei megengedik, hogy kocsival menjen az iskolába?

– Szerintem ez volt az első és egyben az utolsó alkalom.

– Valószínű. Ezer szerencse, hogy egyikőtök sem sérült meg komolyabban.

– Bárcsak a kocsiról is el lehetne mondani ugyanezt!

– Ez a baleset nem következett volna be, ha az iskolában maradsz.

– Lyukasórám volt, anyu!

– Amikor is a házi feladatodat kellett volna megcsinálnod.

– Jenna cipőt akart venni a ma esti randevújára, az egyik üzletben pedig kiárulás volt... – A lány elhallgatott, amikor meglátta anyja arckifejezését. – Jól van, többet nem hagyom el az iskola épületét az engedélyed nélkül.

– Azért, hogy ne feledkezz megerről, egy hétig szobafogságban leszel. – Most pedig megkérdezem az orvost, hogy hazamehetünk-e – állt fel Gabriella. – Aztán kiveszünk a kölcsönzőből néhány filmet, és este...

– Ma este te nem leszel otthon, anyu!

– Miért nem?

– Mert Rafe ezen a hétvégén ideutazik. Azt mondta, foglaltatott egy asztalt az *Atelier*-ben. – Sierra gyanakvóan bámult az anyjára. – Elfelejtetted, ugye?

– Nem – hazudta Gabriella, ha nem is túl meggyőzően. Valóban nem felejtette el, inkább csak nem foglalkozott vele, mivel közelről sem volt olyan lelkes Rafe terveitől, mint amilyennek a lánya tűnt.

– Kincsem, Rafe és én máskor is elmehetünk vacsorázni. Ma este nem akarlak magadra hagyni.

– Hiszen Paolo is eljöhet, és vele is tévézhetek!

Gabriella felhúzta a szemöldökét.

– Azt viszont egészen biztosan nem akarom, hogy kettesben maradj a barátoddal.

– De hiszen egyáltalán nem leszünk kettesben, anyu! – vetette közbe Sierra türelmetlenül. – A nagy is otthon lesz.

Gabriella még mindig bizonytalan volt.

– De hiszen csak a csuklómat törtem el. Emiatt nem kell lemondanod a programodat! Ma fogja megkérni a kezéd!

– Semmi ilyesmit nem mondott!

– Nem, de nem vagyok buta. Egy váratlan látogatás, vacsora egy elegáns étteremben, aztán a célzásai, hogy valami fontosat akar veled megbeszélni...

Nem, Sierra valóban nem ostoba. És Gabriella tudta, inkább örülnie kellene, hogy lánya szemmel láthatóan kedveli a férfit, akivel másfél éve jár. Rafe-et egyébként mindenki kedvelte. Csodálatos ember, jóképű férfi, sikeres üzletember és rendkívül nagyvonalú. Gabriella is kedvelte őt. Mégis vonakodott elgondolkodni azon, hogy mi – vagy esetleg ki – lehet ennek az oka.

Cameronnak semmi kedve sem volt kimozdulni otthonról. Az előző napi eset után szívesebben rejtőzött el a lesifotósok kíváncsi tekintete elől. Talán megöregedett... Harmincadik születésnapja óta, ami már több mint hat éve volt, nem telt már annyi öröme a nőkben, tulajdonképpen közömbösek voltak a számára. Olyankor, amikor boldog családban élő barátaival vagy rokonaival volt együtt, arra gondolt, egyszer majd ő is szeretne közel kerülni valakihez.

Hirtelen rádöbbsent, milyen üres az élete. A felismerés, hogy szeretne már ő is családot alapítani, nemcsak meglepte, de meg is rémisztette, mivel a saját családját sem lehetett éppenséggel harmonikusnak nevezni.

Apja, Gaetan Leandres, kisbirtokos volt, és mindaddig boldog, míg balszerencséjére bele nem szeretett egy hercegnőbe. A lány apjának tilalma ellenére házasodtak össze, valószínűleg azért is, hogy bosszantsák őt, majd született három gyermekük. Michael, az elsőszülött fiú olyannyira biztos volt a saját elképzeléseiben, hogy nem hagyta magát az anyja által befolyásolni. Marissa, a legfiatalabb, csupán azért úszta meg Elena kitüntetett figyelmét, mert lánynak született.

Cameron pedig, miközben még saját élete értelmét kutatta, kénytelen volt elviselni, hogy az anyja túlságosan is kisajátítsa magának. Olyan dolgokat tett, melyekre nem volt különösebben büszke, sok embert megbántott, akik erre nem szolgáltak rá, és elhagyta az egyetlen nőt, akit valaha is szeretett.

Hogy elhagyta volna? Cameron bánatosan húzta el a száját. Dehogy! Sokkal inkább eltaszította magától, mégpedig olyan hevesen és végérvényesen, hogy a nő hallani sem akar felőle.

És tizenhat év után ma viszontlátta őt. Gabriella Vasquez volt az egyetlen, aki valaha is meghódította a szívét.

Cameron behunyta a szemét, mintha így el tudná űzni a nő képét. Most nem akart arra gondolni, mit jelentettek egykor egymásnak, és mi történhetett volna, ha másként alakulnak a dolgok. Másfelől viszont el sem tudta képzelni, hogy élete hátralévő részét éppen egy olyan felső tízezerbeli, öntudatos fiatal nővel élje le, mint Allegra. Viszont azt remélte, hogy most egy Allegrával elköltött vacsorával kiköszörüli a csorbát, amit a sajtó a tekintélyén ejtett.

Afelől ugyanis, hogy a vacsora híre nyilvánosságra kerül, nem volt semmi kétsége. Még ha nem is lenne lesifotós a közelben, ami szinte elképzelhetetlen, biztosan akad majd valaki, aki a telefonjával lefényképezi őket.

Nem sokkal később, amikor helyet foglaltak az *Atelier* csupán hat asztalból álló különtermében, Cameron pezsgőt rendelt. Vacsora közben fesztelenül beszélgettek, de amikor a pincér éppen leszedte az üres tányérok, Cameron figyelmét egy vörös ruhás nő vonta magára. Csillogó, sötét hajtincsei csábos vállára hulltak, könnyed, halk nevetése úgy átmelegítette Cameront, mint egy pohár kiváló konyak.

A férfinak hirtelen elakadt a lélegzete. Ez nem lehet igaz!

A nő megfordult, és neki csaknem megállt a szívverése.

Igen, a nő Gabriella volt. Az őt kísérő férfit nem ismerte fel, de nem is szentelt neki különösebb figyelmet. Tekintetét le sem tudta venni arról a nőről, aki a reggeli találkozásuk óta túlságosan is

lefoglalta a gondolatait, és aki hosszú évek óta mindig megjelent álmaiban.

A pincér éppen felszolgálta az édességet, és ezzel elterelte a figyelmét. Cameron észrevette, hogy Allegra kissé csodálkozva nézi őt. Nyilvánvalóan rosszkedvű volt, amiért ilyen kevésbé figyel rá, de nem tett szemrehányást. Mindig gyorsan hagyta magát kiengesztelni. Tulajdonképpen kár, hogy Cameron nem volt szerelmes belé.

– Allegra...

– Igen? – hajolt előre a nő várakozásteljesen.

– Úgy gondolom, tartanunk kellene egy kis szünetet.

Allegra értetlenül pislogott.

– Tessék?

Nem lehetett tőle rossz néven venni, hogy megdöbbsent. Cameron maga sem tudta, mi vitte rá, hogy ezt mondja. De most, hogy már kimondta, hihetetlenül megkönnyebbült, igaz, a lelkiismeretét nem sikerült megnyugtattia.

– Te azért hoztál el ma este vacsorázni, hogy lapátra tegyél?

– Nem! – tiltakozott a férfi. – Nem így terveztem, azazhogy nem akarok lapátra tenni.

A nő szeme megtelt könnyekkel, de hősiesen visszatartotta őket. Cameron magában felsóhajtott, és örült, hogy Allegra nem tartozik azok közé a nők közé, akik ilyenkor csúnya jelenetet rendeznek.

– Pedig ez úgy hangzott. – A nő hangja hűvös volt, és nyugodt. Aztán hátratolta a székét, megfogta a pezsgőspoharat, és annak tartalmát Cameron arcába lötytyintette. – Szemét alak!

Gabriella kimenekült a mosdóba, hogy összeszedje magát.

Tudta, hogy az étterem különtermében csak hat asztal van, és azokat úgy helyezték el, hogy a vendégeket semmi se zavarja. Alig léptek be a terembe, a gyomra máris idegesen összerándult. Abban a pillanatban jött ugyanis rá, hogy Sierrának igaza volt, Rafe azért vitte el vacsorázni, hogy megkérje a kezét. Csakhogy ő nem tudta, mit feleljen neki.

Most pedig itt kuksol, ahelyett hogy szemtől szemben ülne azzal a csodálatos férfival, aki vele akarja leélni az életét.

Éppen újra kirúszozta magát, amikor hirtelen felpattant az ajtó. Egy síró nő huppant le a sarokban álló karosszékbe, arcát a kezébe temetve. Gabriella magában megállapította, hogy másoknak az övéénél sokkal nagyobb gondjai lehetnek. A táskájába dugta a rúzsot, és körülnézett, de a helyiség a síró nőt leszámítva üres volt. Kihúzott néhány papír zsebkendőt a fésülködőasztalon álló dobozból, majd leült a nő mellé.

A szőkeség felemelte a fejét. Gabriellának egy pillanatra elakadt a lélegzete. Már az is elég kellemetlen lett volna, ha végig kell néznie egy idegen nő összeomlását, ám ezt a szőkét nagyon is jól ismerte. Nem más volt, mint Allegra de Havilland, Cameron herceg barátnője.

Alighogy mindez tudatosodott benne, máris rájött, hogy a sors pályafutása legszaftosabb sztoriját pottyantotta az ölébe.

Gabriella azonnal el is szégyellte magát, amiért akár csak egyetlen pillanatig is elgondolkodott azon, hogyan kovácsolhatna hasznot valaki bajából. De különben sem állt szándékában átvenni Alex rovatát. Így hát nem kérdezte meg a nőtől, mit követett el az az érzéketlen alak.

– Hívjak magának egy taxit?

A nő óvatosan megtörölte a szemét, de ahelyett, hogy válaszolt volna a kérdésre, azt mondta:

– Azt hittem, minden a legjobb úton halad. Hogy közel állunk egy szorosabb kapcsolathoz. Nem fájt volna ilyen nagyon, ha azt mondja, hogy időre van szüksége. De mit jelent az, hogy tartunk egy kis szünetet?

Gabriella összerándult. Nagyon is jól tudta, milyen mélyen meg tudnak bántani egy szerelmes nőt az ilyen tapintatlan mondatok. Másfelől viszont ezek távolról sem voltak olyan ridegek, mint azok a szavak, melyeket egy maroknyi készpénz kíséretében ő kapott a hercegtől.

– Mindenki óva intett tőle, mert alattomos hazudozó – folytatta Allegra. – De én nem akartam hinni nekik, annyira gondoskodó és kedves volt velem.

Gabriella inkább megtartotta a véleményét magának, hiszen ezzel aligha tudta volna megvigasztalni Allegrát, akinek a szeme ismét megtelt könnyel.

– Mit fog most tenni? – terelte el a szót. – Visszamegy a barátjához, vagy hívjon magának a főpincér egy taxit?

– Képtelen vagyok visszamenni. A képébe öntöttem a pezsgőt.

– Akkor itt várjon meg! – fojtotta el a mosolyát Gabriella. – Amint megérkezik a taxi, visszajövök.

– Maga nagyon kedves – hálálkodott Allegra.

– Mert tudom, milyen az, amikor összetörik valakinek a szíve, úgyhogy megértem, mit érez most.

Mielőtt megkereste volna a főpincért, egy pillanatra odament Rafe-hez, hogy elmondja neki, mit tervez. Elnézést kért tőle, amiért megzavarja ezt a romantikus estét, de Rafe most is megértő volt.

Miután Allegra távozott a taxival, Gabriella megfordult, és aznap már másodszor, hirtelen Cameron herceggel találta magát szemben.

– El tudom képzelni, milyen szalagcímekeket találtál már ki – mondta a férfi leplezetlen ingerültséggel.

A nő csak mosolygott, és kihasználva a kínálkozó alkalmat, hogy egy kissé bosszantsa Cameront, csak ennyit mondott:

– Kétlem.

– Miért nem adod meg az esélyt, hogy elmondjam az én változatomat is?

– Mert nem érdekel, amit mondhatnál. – El akart menni mellette, de a férfi megragadta a karját.

Gabriella egyáltalán nem örült a testében szétáradó izgalomnak, amit az érintés váltott ki belőle, de elhatározta, hogy nem fog látszani rajta, mit érez iránta. Most is csak hűvösen végignézett a férfin, aki azonnal el is engedte.

– Persze hogy nem – jegyezte meg keserűen. – Csakis az érdekel, hogy minél több példányban el lehessen adni a lapot, igaz?

– Nekem ez a munkám – vetette oda, majd faképnél hagyta a férfit.

Úgy tűnt, mégis idegesebbnek látszott, mint szerette volna, ugyanis amint odaért az asztalhoz, Rafe azonnal felugrott, és aggódva megkérdezte:

– Jól vagy?

– Igen – mosolygott rá kényszeredetten a nő. – Egyszerűen csak hosszú volt ez a nap.

– Rendeltem pizzát.

– Pizzát? – ismételte meg Gabriella csodálkozva.

– Pinellitől. Hazafelé menet beugorhatunk érte. Ide majd eljövünk egy másik alkalommal.

– Nagyon sajnálom!

– Arra semmi szükség – mondta a férfi, majd kedvesen megcsókolta.

A gyengéd csók olyan megnyugtató és komoly volt, mint maga a férfi. Rafe néhány bankjegyet dobott az asztalra az éppen hogy csak kibontott pezsgősüveg mellé, majd nagyvonalú borralalót adott a pincérnek.

Kicsit később, barátságos otthonában, a családjától körülvéve Gabriella kezdett lassan megnyugodni. Magában megkönnyebbülten felsóhajtott, majd az ajtóhoz kísért Rafe-et. Mielőtt a férfi elment volna, még kihúzott egy apró dobozkát a zakója zsebéből. Gabriella levegő után kapkodott, és érezte, ahogy a hideg veríték kiül a homlokára.

Rafe kissé kényszeredetten mosolygott.

– Őszintén megmondom, Gabriella, még sohasem hallottam olyan nőről, aki egy ékszeres dobozka láttán elsápad.

– Nem vagyok olyan, mint mások – viccelődött a nő megilletődött mosollyal az arcán.

– Ilyen veszély nem fenyeget. – A férfi kinyitotta a dobozkát, Gabriella pedig másodszorra is levegő után kapkodott.

– Húha!

– Már legalább két hónapja megvan ez a gyűrű, és ma este azért vittem magammal, mert úgy gondoltam... mert reméltem, hogy talán kész leszel végre viselni a kedvemért. – Ezzel becsukta a dobozát, és átnyújtotta Gabriellának. – De tudom, hogy még nem állsz rá készen, ezért arra kérek, addig is tartsd magadnál.

Gabriella csak állt némán, és sajnálta, hogy nem húzhatja a gyűrűt rögtön az ujjára. És azt is teljes szívéből remélte, hogy egy napon majd megteheti.

Másnap reggel Cameron idegesen nyitotta ki az újságot. Legalább a címlapon nem talált semmi aggodalomra okot adó hírt! Lassan lapozott tovább, míg el nem érte a „Városi séták” című rovatot. Magában már mindenre felkészült, mert tudta, hogy politikai karrierjét semmi sem mentheti meg, ha Gabriella megszégyeníti, amit az ő boldogtalan exbarátnője talán elmesélt neki. De az oldal szalagcíme alaposan meglepte: „Kizuhant a díszletből az amerikai színésznő”.

Bár egyébként sohasem olvasta el a pletykarovatot, most mégis erre kényszerült, mert biztos akart lenni abban, hogy nem keverték-e bele valami módon ebbe a történetbe is.

Már végigfutotta a több bekezdésben ecsetelt drámát, mely egy romantikus komédia forgatásán játszódott le, mikor a lap legalján végül felfedezte a nevét: *Cameron herceget és barátnőjét, Allegra de Havillandot péntek este az Atelier étteremben látták.*

Ennyi. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, és legalább annyira csodálkozott, mint amennyire kíváncsi volt. A kíváncsiság volt az, ami Gabriella házához vitte.

A nő döbbenetesen nézett rá. Nem értette, miért áll Cameron ilyen korai órán az ajtaja előtt.

– Te meg mit csinálsz itt? – kérdezte.

A nő hangjából Cameron arra következtetett, hogy Gabriella nem csupán meglepődött az ő váratlan megjelenésén. Talán csak nem fél?

De az nem lehet! Miért kellene tartania tőle?

– Beszélni akartam veled – vonta meg a vállát a férfi.

– Honnan tudod, hol lakom?

– Felhívtam a főnöknődet.

Cameron arra számított, hogy egy központbeli címet kap, és nagyon meglepődött, hogy a nő a belvárostól távol, egy kimondottan szerény, de ápoltságos, kétszintes épületben lakik, egy csendes zsákutcában. A ház úgy nézett ki, mint amit egy család számára terveztek, és a hercegnek ekkor eszébe jutott, hogy Gabriella időközben talán már férjhez ment, és gyerekei is születhettek. Ami egyáltalán nem lenne képtelenség, hiszen tizenhat év telt el közben, bár a nő ma is inkább úgy néz ki, mint egy fotómodell, és nem mint egy külvárosi háziasszony.

Gyorsan Gabriella bal kezére pillantott. Nem volt rajta gyűrű! A figyelmét ekkor, balszerencséjére, a nő hosszú, karcsú lába vonta magára. Gabriella sortot és olyan blúzt viselt, mely szabadon hagyta a vállát.

A nő felháborodott hangja térítette újra magához.

– Te felhívtad Allit? Köszönöm! – mondta gúnyosan. – Mintha nem szúrt volna le már eléggé tegnap, miután felbukkantál az irodában. És akkor most még a címemet is megkérdezed!

A férfi nyugtalanul köszörülte a torkát, mint mindig, ha Gabriella közelében volt, és érzékeit összezavarta a nő illata. – Bemehetek?

– Nem.

A válasz azonnal jött, és határozott volt. Cameron összevonta a szemöldökét.

– Azt akarod, hogy valaki meglásson az ajtóban?

– Ha el akartad volna kerülni a feltűnést, akkor nem ezzel az autóval kellett volna jönnöd. Egy Aston Martint mindenki azonnal észrevesz – vágott vissza a nő, de azért kelleklenül oldalra lépett, hogy beengedje a férfit. Aztán megállt a folyosón, karját összekulcsolta a mellkasa előtt, és várakozásteljesen bámult a hercegre. Cameron úgy tett, mintha észre sem vette volna ezt a nyíltan elutasító tartást, és elismerően nézett körül. A gondosan festett falak tökéletesen harmonizáltak a terrakotta padlólapokkal. A berendezés egyszerű és semleges volt, amibe csak a lila, zöld és türkizkék párnák és takarók vittek élénkebb színeket.

– Kellemes – jegyezte meg.

– Köszönöm! – felelte a nő barátságatlanul. – Mivel feltételezem, nem azért jöttél, hogy megcsodáld a házamat, elmondanád végre, miért vagy itt?

– Mert nem értelek téged.

– És miért akarsz megérteni?

Gabriella hangja elutasító volt, de Cameron képtelen volt elfelejteni a nő szemében fellobbanó vágyat, amikor előző este megérintette a karját.

Így volt ez köztük már a legelső naptól fogva. Cameron akkoriban nagyon fiatal volt még, és megrémült az érzelmektől, melyeket a lány ébresztett benne, ezért rosszul bánt vele. Arra a viselkedésre nincs mentség, és biztosan Gabriella sem bocsátott meg neki. Ezért is rejtély, miért nem verte nagydobra a veszekedésüket Allegrával.

– A mai cikkedben tönkretelhetnél volna – mondta.

– Azért, mert összetörted egy szegény nő szívét? – vonta meg a vállát Gabriella. – Hiszen nincs ebben semmi újdonság.

– Nem voltam tudatában, milyen rosszul bántam veled.

– Hol van már a tavalyi hó! – legyintett a nő.

– Tényleg az? – lépett közelebb a herceg, és látta, hogy Gabriella ösztönösen felemeli az állát.

– Igen – hangzott a határozott válasz.

Cameronnak azonban feltűnt, milyen szaporán lüktet a nő pulzusa.

– Én nem felejtettem el, Gabriella, és azt hiszem, te sem tudsz elfelejteni engem.

– Hogyan is tudnálak, hiszen az arcod szinte mindennap feltűnik a pletykarovatokban.

– Meg sem fordult a fejedben, hogy adj nekem még egy esélyt, ugye?

– Túlságosan is sokat adtam már neked – felelte a nő, és megragadta az ajtókilincset. – Dolgom van, szeretném, ha most elmennél.

De Cameronnak esze ágában sem volt indulni. Még nem.

– Ki volt az a férfi, akivel tegnap este láttalak?

– Bocsánat, de itt én vagyok a riporter és te vagy a riportalany. Az emberek terád kíváncsiak, tehát a kérdéseket én teszem fel.

– Ki volt az? – ismételte meg a férfi.

– Rafe Fulton – sóhajtott Gabriella.

A név nem árult el semmit, de Cameron ennél többet akart tudni. Főleg azt, mit jelent a férfi Gabriellának.

– A barátod?

– Igen.

A herceg erre csak a homlokát ráncolta, de mielőtt bármit mondhatott volna, lépéseket hallott az emelet felől. Gabriella ösztönösen a lépcső felé pillantott.

– Most már tényleg menned kell.

A barátal találkozni a hercegnek sem volt különösebb kedve, de Gabriella izgatottsága miatt megmakacsolta magát. Csak nem féltékeny az a barát? Nem tetszik neki, ha Gabriella egy másik férfival beszélget?

A lépések közeledtek, valaki lefelé indult a lépcsőn. De a járása könnyed volt, egyáltalán nem olyan, mint egy férfié.

– Mi a reggeli, anyu? Mindjárt éhen halok.

Anyu? Cameron megdermedt.

– Amint a nagymama visszajön a piacról, készíték neked néhány szelet francia pirítóst – kiáltotta Gabriella, majd ismét a férfi felé fordult. – Most menj! Nem szeretnék a lányomnak magyarázkodni miattad.

A lány?! Gabriella tehát nem egy dühös férfi vagy egy féltékeny szerető miatt akart megszabadulni tőle, hanem mert nem akarta, hogy találkozzon a gyerekével. Bár a fentről jövő hang egyáltalán nem olyan volt, mint egy gyereké...

– Imádom a francia pirítóst! – bukkant fel a hang tulajdonosa, és Cameron rögtön látta, hogy

feltételezése igaznak bizonyult. Gabriella lánya nem kisgyerek volt már, hanem egy káprázatosan gyönyörű fiatal lány, anyja sötét hajtincseivel és tökéletes alakjával. Ő is sortot és pólót viselt, valamint egy gézkötést, amely begipszelt bal karját tartotta.

A rikító sárga színű gipszet leszámítva olyan volt, mintha Gabriellát látná tizenhat éves korában, és ez a felismerés úgy hatott Cameronra, mint egy pofon.

– Húha! – torpant meg a lány, amint meglátta az anyja mellett álló férfit. – Bocsánat, nem tudtam, hogy látogatód van!

– Cameron már éppen indulni készült – jelentette ki Gabriella, miközben sokatmondó pillantást vetett a férfira.

De a herceg erre oda sem figyelt, mert tekintetét képtelen volt levenni a lányról, aki leplezetlen kíváncsisággal bámult vissza rá. Amikor közelebb lépett, Cameron látta, hogy a lány szeme világosabb, mint az anyjáé: inkább mogyorószínű, és nem sötétbarna. Vagyis éppen olyan, mint az övé.

Cameron akaratlanul is Gabriellára nézett. A nő pillantása arra figyelmeztette, nehogy kérdéseket tegyen fel, de erre nem is volt semmi szükség.

Ebben a pillanatban összeállt a kép: egy régi-régi beszélgetés, Gabriella könnyes szeme, kétségbeesett rémülete, a hazugságok, a megkönnyebbülés.

Cameron sokat fáradozott azon, hogy elfelejtse a Gabriellával töltött időt, akinek erre nem volt lehetősége. Mert volt valami, ami az elmúlt tizenhat évben minden egyes napon az egykori viszonyukra emlékeztette őt. Ez pedig nem volt más, mint ennek a lánynak a létezése.

Gabriella lánya az ő lánya is!

Egek! Apa vagyok!

2. FEJEZET

– Hé, maga nem a... – Sierrának sikerült még időben magába fojtania az ösztönösen kiejtett szavakat. Majdnem megkérdezte anyja barátjától, hogy nem a királyi családhoz tartozik-e. Szerencsére még mielőtt teljesen nevetségessé tette volna magát, rájött, hogy ez mekkora butaság lenne.

Ennek ellenére nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy valahol már látta ezt a férfit.

– Ne haragudjon, de egy pillanatig azt gondoltam, ismerem az arcát.

– Cameron Leandres vagyok – mondta a férfi, és meghajolt.

Sierrában csak pár másodperc után tudatosodott a név, és elkezdett levegő után kapkodni.

– Akkor maga... Te jó ég! Maga Cameron herceg?

– Igen – felelte a férfi szerényen. – Te pedig nyilvánvalóan Gabriella lánya vagy.

– Sierra Vasquez – felelte a lány gépiesen, és közben azon gondolkodott, nem kellene-e pukedliznie.

– Nagy öröömre szolgál, hogy végre megismerhetlek, Sierra – mondta a herceg.

Mielőtt a lány válaszolhatott volna, az anyja lépett előre.

– Köszönöm a hírt, fenség! Gondoskodni fogok róla, hogy Alex megkapja, amint visszatér a szabadságáról.

– Régi barátok közt nincs szükség a formalitásokra, Gabriella – dorgálta meg a herceg kedvesen.

Régi barátok? Sierra tátott szájjal bámulta őket. Anyja arcán vörös foltok jelentek meg, nyilvánvaló jeleként annak, hogy vagy zavarban van, vagy dühös. Talán azért, mert tegeződik a királyi család tagjával? Vagy azért, mert a lányának nem lenne szabad megtudnia, milyen bizalmas viszonyban vannak? Sierra azon töprengett, vajon az anyja mióta ismerheti a herceget, és ez idő alatt milyen közel kerülhettek egymáshoz. A kíváncsiság majd kifúrta az oldalát, az anyját azonban nem merte megkérdezni. Legalábbis most még nem.

– Mi történt a karoddal? – A herceg közvetlen volt, és barátságos, mintha nem lenne tudatában a közte és Gabriella közt feszülő ellentétnek.

– Autóbaleset – felelte Sierra halkán, mert tudta, hogy az anyja még mindig dühös rá.

– Te biztosan nem vagy még elég idős ahhoz, hogy autót vezess – ráncolta a homlokát a férfi.

– Nem, még nem. A legjobb barátnőm vezetett.

– Remélem, senki sem sérült meg komolyan!

A lány megrázta a fejét, majd kissé felemelte a gipszet.

– Ez volt a legsúlyosabb sérülés.

A ház előtt kavics csikorgott egy kocsi kerekei alatt, jelezve, hogy Gabriella édesanyja megérkezett a vásárlásból.

– Segíts nagymamádnak becipelni a csomagokat! – mondta a nő.

Sierra rögtön tudta, hogy elküldték, mert az anyja egyedül akarta folytatni a beszélgetést a látogatóval. Nagyon kíváncsi lett volna, mit akar eltitkolni előle, és miért volt az egyébként mindig oly nyugodt és megfontolt anyja a herceg jelenlétében olyan ideges.

– Úgy látom, megfeledeztél róla, kettőnk közül kinek van eltörve a keze! – mondta viccelődve.

– Most azonnal menj, Sierra! – sziszegte Gabriella.

Az éles hang igencsak meglepte a lányt. Valami tényleg kihozta az anyját a béketűrésből...

Unottan megfordult, és a ház végébe ment, ahol a nagymama már épp nyitotta az ajtót.

Gabriella megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor Sierra végre elment. Tudta, hogy lánya később majd kérdésekkel fogja bombázni, de az még várhat. E pillanatban még a herceget kell elintéznie, aki korántsem lesz olyan türelmes és megértő, mint Sierra.

– Mennyi idős? – kérdezte a férfi.

Gabriella összekulcsolta a karját a melle előtt.

– A lányom ügyei nem tartoznak rád.

– Lehet, hogy az én lányom is.

A herceg halkán beszélt, Gabriella ösztönösen mégis abba az irányba nézett, amerre Sierra távozott.

– Nem, nem az.

– Mennyi idős? – ismételte meg a kérdést a férfi.

– Tizenöt éves.

– Mikor van a születésnapja?

– Milyen jogon törsz be ide, és teszel fel nekem kérdéseket?

– A születésnapja...? – makacskodott a herceg.

Gabriella nem felelt, csak szitkozódott. Cameron összevonta a szemöldökét, és a nyugalma még jobban dühítette a nőt. Megengedhette magának, hogy higgadt maradjon, hiszen nem volt veszténivalója.

– Idehallgass, „fenség”...

– Nem emlékszem, hogy akkoriban így lenyűgözött volna a rangom, mint most – jegyezte meg a férfi.

Gabriella azt sem tudta, milyen rangja van a fiúnak, mikor először találkoztak, különben valószínűleg sohasem lett volna bátorsága, hogy megszólítsa. Számára az a fiatalember csupán egy volt a főiskolás srácok közül, akik péntek esténként rendszeresen odajártak az étterembe. Talán valamivel jobban nézett ki, és izgalmasabb volt a többiekénél. És ő volt az egyetlen fiú, akinek a mosolya megdobogtatta a szívét.

Annak ellenére, hogy semmit sem tudott a férfi előkelő származásáról, sejtette, hogy nem hozzá való. Nemcsak azért, mert idősebb és tapasztaltabb volt, hanem azért is, mert nyilvánvalóan gazdag családból származott, miközben az ő családja a gazdagoknak dolgozott. Mivel azt tervezte, hogy egy napon majd főiskolára megy, Gabriella kénytelen volt pénzt keresni, hogy fizetni tudja a tanulmányait. Ezért szolgált fel sört és pizzát az olyan elkényeztetett fiúknak, mint Cameron.

– Akkor még nyilván nem voltam olyan okos, mint most – felelte hűvösen.

– Ajjaj! – mondta a férfi, de közben mosolygott.

Ez volt az a mosoly, amelynek láttán Gabriella lába mindig elgyengült. Egy természetes, meglepően bájos és tökéletesen ellenállhatatlan mosoly, legalábbis egy tizenhét éves lány számára. De ő most már nem tizenhét éves, és túl sok minden forog kockán, nem engedheti meg, hogy ismét bedőljön a herceg végzetes vonzerejének.

– Cameron! – Ezúttal nevéen szólította a férfit, aki ezt széles mosollyal jutalmazta.

– Hát nem sokkal jobb ez így, Gabriella?

A gyengédség, ahogyan a nevét kiejtette, olyan érzést keltett a nőben, amit legszívesebben elfelejtett volna. – Sokkal jobb lenne, ha végre elmennél, én pedig a családommal élvezhetném a nap hátralévő részét.

– Ezzel csak halogatod az elkerülhetetlent – figyelmeztette a herceg.

– Hajlandó vagyok találkozni veled egy semleges helyen – egyezett bele a nő, hogy végre megszabaduljon tőle.

– Rendben. – Cameron előhúzta BlackBerryjét a zakója zsebéből, és tanulmányozni kezdte a naptárját.

– Jövő szombaton, kettőkor a Tengerészeti Múzeumnál.

– Meg kell néznem a naptáramat.

Cameron azonban átlátott rajta, és tudta, hogy csak húzza az időt.

– Jövő szombaton, kettőkor – ismételte meg. – Ha nem jössz el, újból megjelenek a házádban, és addig el sem megyek, amíg választ nem kapok a kérdéseimre.

– Ott leszek. – Ugyanis nem volt más választása. Titokban azonban abban reménykedett, hogy a következő héten történik valami fontos dolog, és a herceg megfélemezik a találkozóról.

Ő maga nem fog megfélemezni róla, mert semmi sem volt olyan fontos neki, mint a lánya és az, hogy megőrizze a titkát.

Cameron nem akart egész héten arra várni, hogy a számára legfontosabb kérdésre megkapja a választ, hanem elhatározta: maga fog nyomozni.

Csütörtökön délután már kezében volt a lány születési anyakönyvi kivonata. A dátum beigazolta sejtéseit: Sierra Katarina Vasquez június 15-én született, kilenc hónappal a Gabriellával töltött hétvége után. Ez elegendő bizonyíték volt arra, hogy Gabriella tizenhat éves lánya tőle származik, még ha az apja neve rovatba az „ismeretlen” szót jegyezték is be.

Ez a szó alaposan felmérgezte. Hogy tehette ezt vele Gabriella? De a mérge szinte azon nyomban elpárolgott, amikor eszébe jutottak egy réges-régi beszélgetés töredékei.

Néhány hónapon keresztül csak rövidke randevúik voltak, majd azokat követte az a csodálatos, hosszú hétvége. Miután hazatértek, Cameron megígérte Gabriellának, hogy felhívja, de sohasem jelentkezett. Jó néhány hét eltelt, mielőtt ismét találkoztak volna, és akkor is csak azért, mert a lány felkereste őt.

Cameron még most is pontosan emlékezett a pillanatra, ahogy a kollégium kőkapuja előtt meglátta. A kezdeti meglepetés öröme, majd ugyanilyen gyorsan büntudatra változott. Tulajdonképpen oda akart menni hozzá, hogy átölelje, és megmondja neki, mennyire hiányzott. De aztán úgy döntött: ő még túl fiatal egy komoly kapcsolathoz, és meg volt győződve arról, hogy idővel majd elfelejti Gabriellát. Tehát ahelyett, hogy odament volna hozzá, egyszerűen elsomfordált mellette, mintha meg sem látta volna.

De a lány utánament.

– Cameron, várj!

– Ó... hm... Gabriella, igaz?

A lány gyönyörű sötét szeméből áradó fájdalom, mely még álmában is követte őt, megdöbbsentette Cameront. Gabriella elsápadt, reszkető ajkába harapott, majd elszántan felemelte az állát.

– Igen, Gabriella. A múlt hónapban együtt töltöttünk egy hétvégét a parton.

A fiú bólintott, mintha csak most jutott volna eszébe.

– Nagyon jó volt.

A lány habozott, mintha nem tudná, mit kellene mondania, de aztán a fiú szemébe nézett:

– Előfordulhat, hogy gyereket várok.

– Nem, az nem lehet! – lépett hátra Cameron önkéntelenül.

– Nem vagyok benne biztos – ismerte el a lány. – De úgy gondoltam, tudnod kell.

Nem, ő nem akart tudni róla. Mindig nagyon elővigyázatos volt, egészen addig a bizonyos utolsó reggelig. Nem volt már nála több óvszer, de azt remélte, hogy ezzel az egyetlen alkalommal minden rendben lesz, és erről meggyőzte Gabriellát is.

– Mikor... – köszörilte meg a torkát. – Mikor fogod biztosan tudni?

– Hazafelé menet beszerezhetek egy terhességi tesztet.

A fiú bólintott, és előhúzta a tárcáját. Anélkül, hogy megszámlolta volna a bankjegyeket, egyszerűen odanyújtotta felé az összeset, ami nála volt.

Emlékezett rá, milyen nagyon megbánta ezt, amikor meglátta, hogy a lány szeme megtelik könnyekkel.

– Ha szükséged lenne valamire – mondta zavartan.

De a lány eltolta magától a kezét, és elfordult.

– Gabriella!

– Ne aggódj! – mondta olyan hideg hangon, amelyet Cameron még sohasem hallott tőle. – Semmire sincs szükségem tőled.

Ezek után hetek, hónapok teltek el, és Cameron semmit sem hallott felőle. Megkönnyebbült, mert ez csakis azt jelenthette, hogy Gabriella nem vár gyereket.

Így utólag tulajdonképpen nem veheti tőle rossz néven, hogy nem árulta el a gyerek születését. Alapjában véve hálásnak kellene lennie érte, mert húszévesen még nem volt elég érett ahhoz, hogy apa legyen. Ugyanakkor Gabriella sem lehetett sokkal érettebb, ennek ellenére mégis vállalta a felelősséget. Megszakíthatta volna a terhességet, vagy örökbe is adhatta volna a gyereket, de ő úgy

döntött, egyedül is felneveli a kislányát.

Talán nem teljesen egyedül, mert úgy tűnt, az anyja mellette állt. De amennyire tudta, Gabriella az elmúlt tizenhat évben egyetlenegyszer sem próbálta meg felvenni vele a kapcsolatot, hogy tudassa vele: apa lett.

Tisztában volt vele, hogy nem tehet szemrehányást neki, ennek ellenére kirekesztettnek érezte magát az anyakönyvben szereplő „ismeretlen” szó miatt.

De vajon másként történtek volna a dolgok, ha ott lenne a neve? A gondolattól akaratlanul is összerándult. Még most, tizenhat évvel később sem tudott úgy tenni, mintha minden rendben lenne. A média megőrült volna a hírtől, és világgá kürtölte volna, hogy a hercegnek törvénytelen gyereke született. Ő pedig azt tette volna, mint amit minden botrány esetében: tagad.

A királyi udvar tanácsadói is erre utasították volna. Tucatnyi tanút találtak volna, akik megesküsznek rá, hogy ők egyetlen pillanatig sem maradtak kettesben Gabriellával. A lányt pedig könnyűvérű nőnek bélyegezték volna, aki csapdába akarta csalni a herceget. Még ha a lány ragaszkodott volna is az apasági teszthez, a Leandres család neve és pénze ott is meghozta volna a kellő eredményt.

Meglehet, hogy Cameron még mindig mérges volt Gabriella Vasquezre, de arról elképzelése sem volt, hogy Gabriella Vasquez mennyire gyűlölte őt tizenhat éven át mindazért, amit tett. Hogyan tudná ezt valaha is jóvátenni?

Gabriella fejében meg sem fordult, hogy ne menjen el a múzeumhoz. Elmúlt egy teljes hét, és titokban azt remélte, a férfi már megfeledkezett a találkozóról és a lányáról.

Nincs is rá semmi joga. Sierra csakis az övé!

Az anyja először kétségbeesett, amikor tudomást szerzett a lánya terhességéről. Gabriella még most is emlékezett rá, mennyire szégyellte magát. Tízéves volt, amikor az apja meghalt, az anyja pedig másodállást vállalt azért, hogy törleszteni tudjon a banknak. Mégis Gabriella mellett állt.

Korábban sokat beszélt a lányának a szerelemről és a szenvedélyről. Gabriella megnyugtatta, hogy nem áll szándékában beleszeretni senkibe, vagy lefeküdni valakivel, hiszen nagy tervei voltak: főiskolára akart menni és szakmai sikereket akart elérni, még mielőtt hozzáköti az életét egy férfihoz.

De akkor találkozott Cameronnal. Az első alkalommal még nem sejtette, mennyire magával tudja ragadni az embert a szenvedély. Annyira, hogy elveszíti a józan esztét. Megpróbált ellenállni neki, de tapasztalatlan volt. Meg talán nem is igyekezett eléggé, mivel azt hitte, nem csupán kívánja a férfit, hanem szerelmes belé, és elhitte neki, hogy ő is ugyanúgy érez iránta. Bár emlékezett az anyja intó szavaira, nem tudta elképzelni, mi rossz lehet abban, ha két szerelmes ember ágyba bújik.

De aztán gyorsan csalódott: nemcsak Cameron szavaiban, hanem a saját érzéseiben is.

Gabriella tíz perc alatt tízszer pillantott az órájára. Már majdnem kettő óra volt. Nézte a múzeum bejárata előtt ácsorgó embereket, de Cameront sehol sem látta. Talán el sem jön. Talán...

– Úgy nézel ki, mint aki éppen el akar tűnni – hallotta meg maga mögött a férfi mély, de vidám hangját.

Gabriella megfordult, szíve a torkában dobogott.

– Kettő előtt öt perccel még nem – mondta.

A férfi mosolygott, amitől Gabriellának remegni kezdett a lába. Magában változatos szitkokkal illette a férfit, valójában azonban elsősorban önmagára volt dühös.

– Hol vannak a testőreid?

– Ma csak egyedül mászkálok. Úgysem figyel rám senki.

Gabriella ezt nemigen tudta elképzelni. Cameron azok közé a férfiak közé tartozott, akikre mindenhol felfigyelnek, és ez a tény óvatosságra intette a nőt.

– A múzeum háromkor bezár – mondta, mert szerette volna ezt a nem kívánt találkozást gyorsan maga mögött tudni.

– Igazság szerint nem terveztem, hogy bemegyek.

– Akkor miért itt találkoztunk?

- Arra gondoltam, sétálhatnánk egyet – mondta a herceg, majd a karját nyújtotta felé.
- Szombat délután a városközpontban? – nézett rá a nő döbbenten.

Cameron arcán ismét megjelent az a bizonyos csábos mosoly, amelytől Gabriella szíve hevesebben vert.

– Attól félsz, mit írnának rólunk a pletykarovat újságírói, ha meglátnának bennünket együtt? – ugratta a férfi.

- És hová akarsz menni?
- A kikötőre gondoltam.

Ott még több ember lesz! De talán éppen ez a herceg terve: elvegyülni a tömegben. Mivel Gabriella nemigen tudott mást javasolni, elindult vele a kikötő felé.

– Ebédeltél már? – kérdezte a férfi.

– Későn reggeliztem – felelte, de valójában épp csak belekóstolt az omlettbe, amelyet anyja készített neki.

– Vehetnénk néhány szendvicset, és megehetnénk a parkban.

– Sosem gondoltam volna, hogy örömet leled a piknikezésben.

– Sok minden megváltozik tizenhét év alatt.

– Az már igaz.

– Bár te alig változtál – folytatta a férfi. – Csak a hajad más egy kicsit, és határozottan nőiesebb lettél. Még mindig elakad a lélegzetem, ha meglátlak.

Gabriella nem válaszolt. Szilárdan eltökélte, hogy nem engedi közel magához a férfit, nyugodt marad, bármit is mondjon vagy tegyen a másik. De alig tíz percet töltött el vele, és már egyáltalán nem volt hűvös.

Amikor egy kávéházhoz értek, Cameron megállt.

- Sonkás-sajtos szendvicset?

Döbbenetes, hogy még emlékezett erre, pedig csak egyetlenegyszer ettek itt.

- Nem. Pulykahúsos szendvicset kérek.
- Jeges teát?

A nő bólintott. A járdán várakozott, és az embereket figyelte, amíg a herceg bement a kávézóba.

Régen gyakran hozta ide a kislányát. Végigjárták a parti utcát szegélyező kis boltokat, megették a szendvicüket a parkban, kenyérmorzsát dobálták a kis tóban úszkáló kacsáknak.

- Gabriella!

Ijedtében elállt a lélegzete, ahogy kiszakították a gondolatmenetéből. Megfordult, és meglátta Rafe-et.

Cameron mosolyogva lépett ki a kávézóból, papírzacskót tartva a kezében. Nem tudta pontosan, mivel magyarázza a jókedvét. Lehet, hogy Gabriella az oka?

Közben végleges döntésre jutott: meg akarja ismerni a lányát, és azt akarja, hogy Sierra megtudja, ki az apja. És akart egy második esélyt is Gabriellától, hogy egy család lehessenek.

Család... A szót ízlelgetve a szíve hirtelen a torkában dobogott. Eleinte kisebb pánik tört rá a gondolattól, hogy az életét egy nőhöz és egy gyerekhez kösse. Ám minél tovább ízlelgette a gondolatot, rájött, hogy ez az érzés nem más, mint sóvárgás. Olyan vágy, mint amely abban a pillanatban fogta el, mikor újra találkozott Gabriellával. Talán ez a vágy már tizenhét éve bujkál benne?

Kilépett az utcára, és rögtön földbe gyökerezett a lába. Gabriella nem volt egyedül. Egy férfi állt mellette, és fogta a kezét.

- Kész vagy, Gabriella? – kérdezte a herceg megjátszott könnyedséggel, amikor odaért hozzá.

A nő összerezett és elvörösödött. Cameron úgy látta, mintha el akarta volna húzni a kezét a férfitől, aki azonban nem engedte el.

- Gyorsan visszaértél! – mondta a nő.

A herceg szótlánul vonta össze a szemöldökét.

- Cameron, hadd mutassam be Rafe Fultont. Rafe, ő Cameron.

A herceg kinyújtotta a kezét, de korántsem udvariasságból, hanem mert azt akarta, hogy a másik férfi engedje el Gabriella kezét.

– Örvendek – mondta Rafe, bár az arckifejezése ennek éppen az ellenkezőjéről árulkodott.

– Maga amerikai – jegyezte meg Cameron. – New Yorkból?

– Igen, bár mostanában többet vagyok úton, mint otthon.

– Rafe nemzetközi banküggyekkel foglalkozik – magyarázta Gabriella.

– Ezért tartózkodik most nálunk? – kérdezte a herceg.

– Ez volt az eredeti oka annak, hogy közel két éve idejöttem – mosolygott Rafe a nőre. – De távolról sem csak ezért jövök rendszeresen.

Gabriella arca még vörösebb lett.

– Van néhány megbeszélnivalóm Cameronnal. Üzleti ügyek.

– Akkor átadlak benneteket az... üzleti ügyeknek – mondta Rafe. – És alig várom, hogy este hét legyen!

A nő csak bólintott.

– Sűrű munkanapod van – jegyezte meg a herceg, miközben Rafe továbbment.

– Te jelölted ki a napot és az órát, ha még emlékszel rá.

– Ez igaz – ismerte el a férfi. – Egyébként nem tudtam, hogy a barátod a városban van.

– Változtatott volna az valamit az ügyön?

– Nem! – indult el Cameron a park irányába.

Gabriella követte. Amikor egy hatalmas fa árnyékában álló üres asztalhoz értek, Cameron papírszalvétát terített ki rá, mielőtt letette volna a szendvicseket. A nő nagyot kortyolt a jeges teából.

Bár úgy tűnt, elment az étvágya, Cameron mégis hatalmasat harapott a szendvicsebe. Egy idő után csak úgy mellékesen megkérdezte:

– Mennyire komoly a dolog Rafe és közted?

– Ezért akartál velem találkozni? Hogy Rafe-ről beszéljünk?

Ez volt az utolsó, amiről Cameron beszélgetni akart volna.

– Nem. Azt akartam tudni, mit terveztél Sierra születésnapjára.

Gabriella teste megfeszült.

– Miről beszélsz?

– A jövő héten lesz június tizenötödike – mondta a férfi. – Gondoltam, tervezel valami ünnepséget.

– Igen, ez igaz – mondta a nő sápadtan, de nem tért ki a herceg tekintete elől.

– A tizenhatodik születésnap minden lány számára fontos. – Mivel Gabriella nem szólalt meg, folytatta: – Most lesz tizenhat éves, ugye?

– Szemmel láthatóan magad is tudod a választ a kérdésre.

– A születési anyakönyvi kivonatokat bárki megtekintheti.

– A lányom kora még nem bizonyít semmit.

– Nem, de egy DNS-teszt annál többet.

Gabriella visszacsomagolta a szendvicset, anélkül hogy beleharapott volna.

– Tényleg ki akarod tenni magad annak a botránynak, ami ebből következne?

– A kérdés inkább az, hogy te ki akarod-e tenni Sierrát egy ilyen botránynak – vágott vissza a férfi. – Mert nem én hazudok, amikor azt állítom, hogy ő az én lányom.

– Nincs jogod... – pattant fel a nő.

– Szerintem minden bíróság úgy ítélné, hogy jóval több jogom is van – szakította félbe a herceg határozottan.

– Te gazember! – telt meg könnyel Gabriella szeme, és otthagya a férfit. Cameron utánament.

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte a nő.

Mivel Cameron maga sem tudta erre a választ, csak annyit mondott:

– Szeretném megismerni a gyermekemet.

Gabriella nem pazarolta az idejét arra, hogy tagadjon.